Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 26ης Ιανουαρίου 2017 *

«Αίτηση αναίρεσης — Συμπράξεις — Βελγική, γερμανική, γαλλική, ιταλική, ολλανδική και αυστριακή αγορά ειδών υγιεινής — Συντονισμός τιμών πώλησης και ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Άρθρο 23, παράγραφος 2 — Ανώτατο όριο του 10 % επί του κύκλου εργασιών — Κατευθυντήριες γραμμές του 2006 για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων — Αρχή της μη αναδρομικότητας — Άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας — Υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας»

Στην υπόθεση C-604/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 25 Νοεμβρίου 2013,

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, με έδρα το Iserlohn (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Janssen και T. Kapp, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους F. Castillo de la Torre και L. Malferrari, επικουρούμενους από τον A. Böhlke, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**,

παρεμβαίνον πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του πρώτου τμήματος, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (εισηγητή) και F. Biltgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοίκησης,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 10ης Σεπτεμβρίου 2015,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατόπιν της απόφασης που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναίρεσης, η Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG ζητεί να αναιρεθεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Dornbracht κατά Επιτροπής (T-386/10, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2013:450), στο μέτρο που, με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αίτησή της περί ακύρωσης της απόφασης C(2010) 4185 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39092 – Εγκαταστάσεις λουτρών) (στο εξής: επίδικη απόφαση), καθόσον την αφορά, και, επικουρικώς, να μειωθεί το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την εν λόγω απόφαση.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003

2 Το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«2. Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [101] ή [102 ΣΛΕΕ] […]

[…]

Για καθεμία από τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην παράβαση, το πρόστιμο δεν υπερβαίνει το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.

[…]

3. Ο καθορισμός του ύψους του προστίμου γίνεται με βάση τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης.»

Οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006

3 Οι κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, [στοιχείο] α', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006) επισημαίνουν, στο σημείο τους 2, ότι, όσον αφορά τον υπολογισμό των προστίμων, «η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη της τη διάρκεια και τη σοβαρότητα της παράβασης» και ότι «το επιβαλλόμενο πρόστιμο δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια που προβλέπονται στο άρθρο 23 παράγραφος 2, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του [κανονισμού (ΕΚ) 1/2003]».

4 Τα σημεία 19, 21, 23 και 37 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 έχουν ως εξής:

«19. Το βασικό ποσό του προστίμου θα συνδέεται με ορισμένο ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων, το οποίο θα καθορίζεται σε συνάρτηση με τον βαθμό σοβαρότητας της παράβασης, πολλαπλασιασμένο με τον αριθμό των ετών της παράβασης.

[…]

21. Κατά γενικό κανόνα, το ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων που θα λαμβάνεται υπόψη θα μπορεί να ανέλθει έως το 30 % της αξίας των πωλήσεων.

[…]

23. Οι οριζόντιες συμφωνίες […] καθορισμού τιμών, […] που είναι κατά κανόνα μυστικές, είναι, από την ίδια τη φύση τους, μεταξύ των πλέον επιζήμιων περιορισμών του ανταγωνισμού. Ως ζήτημα πολιτικής θα τιμωρούνται με βαριά πρόστιμα. Κατά συνέπεια, το ποσοστό της αξίας των πωλήσεων που θα λαμβάνεται υπόψη για τέτοιου είδους παραβάσεις κατά κανόνα θα ορίζεται στα υψηλότερα όρια της παραπάνω κλίμακας.

[…]

37. Παρότι οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές παραθέτουν τη γενική μεθοδολογία για τον υπολογισμό των προστίμων, οι ιδιαιτερότητες μιας ορισμένης υπόθεσης ή η ανάγκη διασφάλισης του αποτρεπτικού χαρακτήρα του προστίμου μπορεί να δικαιολογούν απόκλιση από τη μεθοδολογία αυτή ή από τα όρια που καθορίζονται στο σημείο 21.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

5 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται με τις σκέψεις 1 έως 29 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και μπορεί να συνοψιστεί ως εξής.

6 Η αναιρεσείουσα είναι εταιρία γερμανικού δικαίου η οποία κατασκευάζει, μεταξύ άλλων, βρύσες μπάνιου.

7 Στις 15 Ιουλίου 2004 η Masco Corp. και οι θυγατρικές της, μεταξύ των οποίων η Hansgrohe AG, που κατασκευάζει βρύσες μπάνιου, και η Hüppe GmbH, που κατασκευάζει ντουζιέρες, ενημέρωσαν την Επιτροπή για την ύπαρξη σύμπραξης στον τομέα των ειδών υγιεινής και ζήτησαν να μην τους επιβληθεί πρόστιμο, δυνάμει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3), ή, τουλάχιστον, να είναι μειωμένα τα πρόστιμα τα οποία ενδεχομένως θα τους επιβάλλονταν.

8 Στις 9 και 10 Νοεμβρίου 2004 η Επιτροπή διενήργησε αιφνίδιους ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων εταιριών και εθνικών επαγγελματικών ενώσεων δραστηριοποιούμενων στον τομέα των ειδών υγιεινής. Αφού απέστειλε, κατά το χρονικό διάστημα από τις 15 Νοεμβρίου 2005 έως τις 16 Μαΐου 2006, αιτήσεις παροχής πληροφοριών στις εν λόγω εταιρίες και ενώσεις, στις οποίες περιλαμβανόταν και η αναιρεσείουσα, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 26 Μαρτίου 2007, ανακοίνωση αιτιάσεων. Η εν λόγω ανακοίνωση αιτιάσεων κοινοποιήθηκε και στην αναιρεσείουσα.

9 Κατόπιν της διεξαγωγής ακρόασης από τις 12 έως τις 14 Νοεμβρίου 2007, της αποστολής έκθεσης πραγματικών περιστατικών στις 9 Ιουλίου 2009, καθώς και, εν συνεχεία, αιτήσεων παροχής πρόσθετων πληροφοριών οι οποίες απευθύνθηκαν, μεταξύ άλλων, και στην αναιρεσείουσα, η Επιτροπή εξέδωσε στις 23 Ιουνίου 2010 την επίδικη απόφαση. Με την απόφαση αυτή διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον

Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3) στον τομέα των ειδών υγιεινής. Κατά την Επιτροπή, η παράβαση αυτή, στην οποία μετείχαν 17 επιχειρήσεις, τελέστηκε σε διάφορες περιόδους κατά το χρονικό διάστημα από τις 16 Οκτωβρίου 1992 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004, υπό τη μορφή ενός πλέγματος αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στο έδαφος του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας. Τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η παράβαση ήταν τα είδη υγιεινής που ανήκαν σε μία από τις ακόλουθες τρεις υποκατηγορίες προϊόντων: βρύσες μπάνιου, ντουζιέρες και εξαρτήματά τους, και κεραμικά μπάνιου.

10 Όσον αφορά, ειδικότερα, την αναιρεσείουσα, η οποία κατασκευάζει είδη υπαγόμενα στην πρώτη υποκατηγορία προϊόντων, η Επιτροπή διαπίστωσε, με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της επίδικης απόφασης, ότι η παράβαση συνίστατο στη συμμετοχή, από τις 6 Μαρτίου 1998 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004, σε διαρκή συμφωνία ή σε εναρμονισμένες πρακτικές στον τομέα των ειδών υγιεινής στο έδαφος της Γερμανίας και της Αυστρίας.

11 Για τον λόγο αυτό, με το άρθρο 2, παράγραφος 6, της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή επέβαλε στην αναιρεσείουσα πρόστιμο ύψους 12 517 671 ευρώ.

12 Για τον υπολογισμό των προστίμων αυτών, η Επιτροπή στηρίχθηκε στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, ειδικότερα δε στα σημεία 20 έως 24 αυτών.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2010, η Aloys F. Dornbracht άσκησε προσφυγή ακύρωσης κατά της επίδικης απόφασης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προβάλλοντας οκτώ λόγους.

14 Ο πρώτος λόγος στηρίχθηκε σε εσφαλμένη εκτίμηση στην οποία προέβη η Επιτροπή, υπό το πρίσμα του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, κατά τη διαπίστωση της προσαπτόμενης παράβασης και τον καθορισμό του προστίμου που της επιβλήθηκε, ο δεύτερος σε παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, λόγω εσφαλμένης εφαρμογής του ανώτατου ορίου του 10 % που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, ο τρίτος σε μη συνεκτίμηση του ιδιαίτερου ατομικού χαρακτήρα της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στη διαπιστωθείσα παράβαση, κατά παράβαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, ο τέταρτος σε μη συνεκτίμηση άλλων αποφάσεων τις οποίες είχε εκδώσει προγενέστερα η Επιτροπή, κατά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, ο πέμπτος σε μη συνεκτίμηση των περιορισμένων οικονομικών δυνατοτήτων της αναιρεσείουσας, κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ο έκτος σε παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας, λόγω εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, ο έβδομος στο γεγονός ότι το άρθρο 23, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού παραβιάζει την αρχή nullum crimen, nulla poena sine lege και ο όγδοος στην έλλειψη νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, στο μέτρο που η εξουσία εκτίμησης την οποία αναγνωρίζουν οι τελευταίες στην Επιτροπή είναι υπερβολικά ευρεία.

15 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

16 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που την αφορά,

— επικουρικώς, να μειώσει προσηκόντως το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

18 Προς στήριξη της αίτησής της αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει έξι λόγους αναίρεσης. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παραβίαση τόσο του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 όσο και των αρχών nullum crimen, nulla poena sine lege, της ίσης μεταχείρισης και της αναλογικότητας, λόγω εσφαλμένης εφαρμογής του ανώτατου ορίου που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού. Με τον δεύτερο λόγο, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, ως μη όφειλε, την ένσταση περί έλλειψης νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Ο τρίτος λόγος αντλείται από το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν επέβαλε κυρώσεις για την εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του σημείου 37 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Με τον τέταρτο λόγο, η αναιρεσείουσα επικαλείται παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας, λόγω της εφαρμογής εν προκειμένω των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Ο πέμπτος λόγος στηρίζεται σε νομικά σφάλματα κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου το οποίο επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα. Τέλος, ο έκτος λόγος αντλείται από παραβίαση της αρχής της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας.

Επί του πρώτου λόγου, ο οποίος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του ορίου του 10 % το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος βάλλει κατά των σκέψεων 213 έως 227 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 και παραβίασε τις αρχές nullum crimen, nulla poena sine lege, της ίσης μεταχείρισης και της αναλογικότητας, καθόσον έκρινε ότι το όριο του 10 % το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού επιβάλλει ανώτατο ύψος εφαρμοζόμενο μόνο στο τελικό ποσό του προστίμου, μη δεχόμενο συνεπώς τον παράνομο χαρακτήρα του καθορισμού του ποσού του προστίμου το οποίο επέβαλε εν προκειμένω η Επιτροπή και στερώντας από τον εαυτό του τη δυνατότητα να μειώσει το πρόστιμο αυτό. Συγκεκριμένα, η ερμηνεία αυτή έχει ως αποτέλεσμα, στο σύνολο σχεδόν των περιπτώσεων, να επιβάλλεται πρόστιμο ανερχόμενο στο 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών της ενδιαφερόμενης επιχείρησης, τούτο δε ανεξαρτήτως της σοβαρότητας και της διάρκειας της παράβασης.

20 Παραπέμποντας, μεταξύ άλλων, σε μια απόφαση του Kartellsenat του Bundesgerichtshof (αρμόδιου τμήματος του ομοσπονδιακού δικαστηρίου σε υποθέσεις συμπράξεων, Γερμανία), η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το όριο του 10 % το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού δεν επιβάλλει ανώτατο ύψος, αλλά καθορίζει το ανώτερο επίπεδο της κλίμακας των επαπειλούμενων προστίμων το οποίο πρέπει να εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις των σοβαρότερων παραβάσεων. Η προσέγγιση αυτή παρέχει τη δυνατότητα να ληφθούν δεόντως υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της εξεταζόμενης παράβασης, όπως επιτάσσει το άρθρο 23, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού.

21 Κατά την Επιτροπή, ο πρώτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Στο μέτρο που, αφενός, με τον πρώτο της λόγο, η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 καθόσον έκρινε ότι το εν λόγω άρθρο επιβάλλει ανώτατο όριο, διαπιστώνεται ότι, χωρίς να παραθέσει τέτοια αιτιολογία, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε με τη σκέψη 216 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μόνον το τελικό ποσό του επιβληθέντος προστίμου πρέπει να τηρεί το ανώτατο όριο του 10 % επί του κύκλου εργασιών που προβλέπει η διάταξη αυτή, η οποία δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να καταλήξει, κατά τα διάφορα στάδια του υπολογισμού του προστίμου, σε ενδιάμεσο ποσό ανώτερο του ορίου αυτού, αρκεί το τελικό ποσό του επιβληθέντος προστίμου να μην υπερβαίνει το ως άνω όριο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 277 και 278, της 29ης Ιουνίου 2006, SGL Carbon κατά Επιτροπής, C-308/04 P, EU:C:2006:433, σκέψη 82, καθώς και της 12ης Ιουλίου 2012, Cetarsa κατά Επιτροπής, C-181/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:455, σκέψη 80).

23 Αφετέρου, όσον αφορά τις αιτιάσεις που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου και, ως εκ τούτου, από παραβίαση των αρχών nullum crimen, nulla poena sine lege, της ίσης μεταχείρισης και της αναλογικότητας, λόγω του ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε δεόντως υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των παραβάσεων, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι, λόγω της εφαρμογής του ορίου του 10 % επί του κύκλου εργασιών που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, ορισμένοι παράγοντες όπως η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης δεν επηρεάζουν σημαντικά το ποσό του επιβαλλόμενου προστίμου είναι μια απλή συνέπεια της εφαρμογής του ανώτερου αυτού ορίου στο εν λόγω τελικό ποσό (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 279, καθώς και της 12ης Ιουλίου 2012, Cetarsa κατά Επιτροπής, C-181/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:455, σκέψη 81).

24 Πράγματι, σκοπός του εν λόγω ανώτατου ορίου είναι να αποφεύγεται η επιβολή προστίμων τα οποία πιθανολογείται ότι οι επιχειρήσεις δεν θα είναι σε θέση να καταβάλουν, λαμβανομένου υπόψη του μεγέθους τους, όπως αυτό προκύπτει, έστω κατά προσέγγιση και ατελώς, από τον συνολικό κύκλο εργασιών τους (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 280, καθώς και της 12ης Ιουλίου 2012, Cetarsa κατά Επιτροπής, C-181/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:455, σκέψη 82).

25 Πρόκειται συνεπώς για όριο το οποίο εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλες τις επιχειρήσεις και καθορίζεται με βάση το μέγεθος εκάστης αυτών και το οποίο σκοπό έχει να αποφεύγονται πρόστιμα υπερβολικού και δυσανάλογου ύψους. Το ανώτατο αυτό όριο έχει συνεπώς διακριτό και αυτοτελή σκοπό σε σχέση με τον σκοπό των κριτηρίων της σοβαρότητας και της διάρκειας της παράβασης (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 281 και 282, καθώς και της 12ης Ιουλίου 2012, Cetarsa κατά Επιτροπής, C-181/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:455, σκέψη 83).

26 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα που αντλούνται από το γεγονός ότι η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης δεν ελήφθησαν επαρκώς υπόψη, λόγω της εφαρμογής του ανώτατου ορίου που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αντλείται από έλλειψη νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 καθόσον απέρριψε την ένσταση περί έλλειψης νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 η οποία αφορούσε το γεγονός ότι οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές δεν λαμβάνουν υπόψη τα κριτήρια της διάρκειας και της σοβαρότητας της παράβασης που διαπράχθηκε από επιχειρήσεις παραγωγής ενός μόνον προϊόντος.

29 Συναφώς, παραπέμποντας στα επιχειρήματα που εξέθεσε πρωτοδίκως με το δικόγραφο της προσφυγής, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 στερούνται νομιμότητας για τον λόγο ότι παραβιάζουν τις αρχές της νομιμότητας και της ασφάλειας δικαίου και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν περιλαμβάνουν καμία ειδική διάταξη η οποία να αφορά τις επιχειρήσεις παραγωγής ενός μόνον προϊόντος.

30 Η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι, κατ' αντιδιαστολή προς τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 1998), οι αντίστοιχες του 2006 οδηγούν κατά κανόνα σε υπέρβαση του ανώτατου ορίου του 10 %, ειδικότερα για τις μη διαφοροποιημένες επιχειρήσεις παραγωγής ενός μόνον προϊόντος. Επομένως, η εφαρμογή της περιγραφόμενης στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 μεθόδου υπολογισμού των προστίμων έχει ως συνέπεια να μη λαμβάνονται δεόντως υπόψη τα κριτήρια της διάρκειας και της σοβαρότητας της παράβασης που διέπραξαν οι οικείες επιχειρήσεις, κριτήρια στα οποία παραπέμπει το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Η κατά πάγια πρακτική επιβολή κυρώσεων ανερχόμενων στο 10 % του κύκλου εργασιών παραβιάζει επίσης την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

31 Κατά την Επιτροπή, ο δεύτερος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου καθώς και τα άρθρα 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι στην αίτηση αναίρεσης πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς τα αμφισβητούμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ή διάταξης, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο την εν λόγω αίτηση. Η απορρέουσα από τις ανωτέρω διατάξεις υποχρέωση αιτιολόγησης δεν τηρείται στην περίπτωση αίτησης αναίρεσης η οποία, χωρίς καν να περιλαμβάνει επιχειρήματα που να αποσκοπούν ειδικώς στον προσδιορισμό του νομικού σφάλματος που ενέχει ενδεχομένως η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονταν σε πραγματικούς ισχυρισμούς που ρητώς απορρίφθηκαν από το δικαστήριο αυτό. Πράγματι, αυτή η αίτηση αναίρεσης συνιστά στην πραγματικότητα απλώς και μόνον αίτηση επανεξέτασης της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 2005,

Eurocermex κατά ΓΕΕΑ, C-286/04 P, EU:C:2005:422, σκέψεις 49 και 50, καθώς και της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψεις 49 και 50).

33 Διαπιστώνεται όμως ότι ο δεύτερος λόγος αναίρεσης, κατά το μέρος που με αυτόν προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο ότι απέρριψε την ένσταση περί έλλειψης νομιμότητας των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, επαναλαμβάνει απλώς τα πρωτοδίκως προβληθέντα επιχειρήματα.

34 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του τρίτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή, καθορίζοντας κατ' αποκοπήν ποσά, δεν έλαβε υπόψη την ατομική συμμετοχή της αναιρεσείουσας, κατά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης

35 Με τον τρίτο λόγο που προβάλλει προς στήριξη της αίτησης αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε νομικό σφάλμα στο πλαίσιο εξέτασης του τρόπου με τον οποίο η Επιτροπή άσκησε την κατά το σημείο 37 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 εξουσία εκτίμησης που διαθέτει όσον αφορά τον καθορισμό των προστίμων.

36 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι, με τον λόγο αυτό, η αναιρεσείουσα δεν προσδιορίζει τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης οι οποίες ενέχουν, κατά τη γνώμη της, σφάλματα.

37 Κατά συνέπεια, βάσει της νομολογίας που παρατέθηκε με τη σκέψη 32, και ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του τέταρτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας

Επιχειρήματα των διαδίκων

38 Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, ειδικότερα με τις σκέψεις 87 και 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, παραβίασε την αρχή της μη αναδρομικότητας καθόσον έκρινε σύννομο τον υπολογισμό του προστίμου από την Επιτροπή βάσει των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, παραβλέποντας το γεγονός ότι η προσαπτόμενη παράβαση διαπράχθηκε υπό την ισχύ των κατευθυντήριων γραμμών του 1998.

39 Συναφώς, η αναιρεσείουσα υπογραμμίζει ότι είναι βεβαίως αληθές ότι, με την απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 231), το Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δύναται, χωρίς να παραβιάσει την αρχή της μη αναδρομικότητας, να υπολογίσει το ποσό του προστίμου βάσει των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, μολονότι αυτές εκδόθηκαν μετά τη διάπραξη της επίμαχης στην υπόθεση εκείνη παράβασης, δεδομένου ότι οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές και η νέα μέθοδος υπολογισμού την οποία εισήγαγαν ήταν ευλόγως προβλέψιμες κατά τον χρόνο διάπραξης της παράβασης. Εντούτοις, κατά την αναιρεσείουσα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, δεν υπήρχαν κατευθυντήριες γραμμές κατά τον χρόνο διάπραξης της παράβασης, με αποτέλεσμα να τίθεται το ζήτημα αν το πρόστιμο έπρεπε ή όχι να υπολογιστεί βάσει των νέων κατευθυντήριων γραμμών που εξέδωσε για πρώτη φορά η Επιτροπή το 1998. Αντιθέτως όμως προς τα όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η περίπτωση αυτή πρέπει να διακριθεί από εκείνη όπου, κατά τον χρόνο διάπραξης της παράβασης, ίσχυαν συγκεκριμένες κατευθυντήριες γραμμές οι οποίες όμως, μετά τη διάπραξη αυτή, αντικαταστάθηκαν ή τροποποιήθηκαν με νέες κατευθυντήριες γραμμές. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, τίθεται το ζήτημα επιλογής των κατευθυντήριων γραμμών, παλαιών ή νέων, που πρέπει να εφαρμοστούν για τον

υπολογισμό του ποσού του προστίμου. Το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε στη δεύτερη αυτή περίπτωση τη λύση που επελέγη με την απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408), είναι αντίθετο προς τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

40 Εν πάση περιπτώσει, αν οι κατευθυντήριες γραμμές μπορούσαν να τροποποιηθούν ανά πάση στιγμή με αναδρομική ισχύ, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, δεν θα μπορούσαν να εκπληρώσουν τη λειτουργία που τους αναγνωρίζει η νομολογία του Δικαστηρίου και η οποία συνίσταται στην κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου των επιχειρήσεων.

41 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του τέταρτου λόγου αναίρεσης. Υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι η αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης απαιτεί να μπορεί ανά πάσα στιγμή το θεσμικό αυτό όργανο να προσαρμόζει το ύψος των προστίμων στις ανάγκες της πολιτικής στον τομέα αυτόν.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, όταν, στο πλαίσιο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται για παραβάσεις στον τομέα του ανταγωνισμού, εφαρμόζονται νέες κατευθυντήριες γραμμές, όπως αυτές του 2006, ειδικότερα δε νέα μέθοδος υπολογισμού του προστίμου απορρέουσα από τις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές, ακόμα και στις περιπτώσεις παραβάσεων διαπραχθεισών πριν από την έκδοση ή την τροποποίηση των κατευθυντήριων αυτών γραμμών, δεν συντρέχει παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας εφόσον οι νέες αυτές κατευθυντήριες γραμμές και η νέα αυτή μέθοδος ήταν ευλόγως προβλέψιμες κατά τον χρόνο διάπραξης των επίμαχων παραβάσεων (βλ. συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 217, 218, και 227 έως 232, της 18ης Μαΐου 2006, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, C-397/03 P, EU:C:2006:328, σκέψη 25, της 18ης Ιουλίου 2013, Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-501/11 P, EU:C:2013:522, σκέψη 75, καθώς και της 14ης Σεπτεμβρίου 2016, Ori Martin και SLM κατά Επιτροπής, C-490/15 P και C-505/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:678, σκέψεις 82 έως 94).

43 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα στο μέτρο που έκρινε, με τη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της μη αναδρομικότητας καθόσον εφάρμοσε τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 στο πλαίσιο υπολογισμού του προστίμου το οποίο επέβαλε για την παράβαση που διέπραξε η αναιρεσείουσα πριν από την έκδοσή τους.

44 Εξ αυτού συνάγεται ότι ο τέταρτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αντλείται από νομικά σφάλματα κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

45 Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος υποδιαιρείται σε τρία σκέλη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικά σφάλματα κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου το οποίο της επιβλήθηκε.

46 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφού έκρινε, με τις σκέψεις 165 έως 168 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή όφειλε, κατά το στάδιο του υπολογισμού του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου,

να έχει λάβει υπόψη το γεγονός ότι η παράβαση εκτεινόταν γεωγραφικώς στο έδαφος δύο και όχι έξι κρατών μελών, κακώς επέλεξε, με τις σκέψεις 249 και 250 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τους ίδιους συντελεστές σοβαρότητας της παράβασης και επιπρόσθετου ποσού με αυτούς που καθόρισε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση και τους συντελεστές οι οποίοι εφαρμόστηκαν σε άλλα μέλη της παρούσας σύμπραξης που είχαν μετάσχει στην παράβαση σε τρία έως έξι κράτη μέλη. Συγκεκριμένα, πράττοντας τούτο, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξατομίκευσε τις ποινές που επιβλήθηκαν στις οικείες επιχειρήσεις.

47 Δεύτερον, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 249 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, προέβη σε εσφαλμένη εκτίμηση καθόσον έλαβε υπόψη τη διάρκεια της παράβασης στο πλαίσιο εκτίμησης της σοβαρότητας της εν λόγω παράβασης, μολονότι ορθό θα ήταν να έχει συνεκτιμήσει χωριστά τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο απέδωσε υπερβολική βαρύτητα στο κριτήριο της διάρκειας της παράβασης.

48 Τρίτον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει τα στοιχεία που έλαβε υπόψη το Γενικό Δικαστήριο για τον καθορισμό του ποσού του επιβληθέντος προστίμου, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος οποιοσδήποτε έλεγχος του εν λόγω ποσού, πράγμα το οποίο συνεπάγεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει ελλιπή αιτιολογία.

49 Με το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν επισήμανε διάφορα σφάλματα εκτίμησης στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή και ότι δεν έλαβε υπόψη ορισμένα στοιχεία για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου, όπως το γεγονός ότι τα προϊόντα της αναιρεσείουσας τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο της παράβασης ανήκουν σε μία μόνον από τις κατηγορίες προϊόντων τις οποίες αφορούν οι επίμαχες συμφωνίες. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε, με τις σκέψεις 168 έως 179 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να έχει λάβει υπόψη το γεγονός ότι η ένταση μιας παράβασης είναι μικρότερη όταν η επιχείρηση μετέχει σε αυτή μόνο για προϊόντα υπαγόμενα σε μία και μόνη εκ των τριών οικείων κατηγοριών. Επιπλέον, είναι ανακριβής η διαπίστωση της σκέψης 114 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε εκπρόθεσμα το γεγονός ότι γνώριζε ότι η παράβαση αφορούσε τρεις κατηγορίες προϊόντων.

50 Με το τρίτο σκέλος του υπό κρίση λόγου, το οποίο αφορά τις σκέψεις 192 έως 200 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, αντιθέτως προς τις επιταγές των κατευθυντήριων γραμμών του 1998, δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα διαδραμάτισε απλώς μιμητικό ρόλο στην υλοποίηση της παράβασης.

51 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του πέμπτου λόγου αναίρεσης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

52 Εισαγωγικώς, υπενθυμίζεται ότι το σύστημα δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων της Επιτροπής που αφορούν τις διαδικασίες εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ συνίσταται στον κατ' άρθρο 263 ΣΛΕΕ έλεγχο νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων, ο οποίος είναι δυνατό να συμπληρωθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 261 ΣΛΕΕ και κατόπιν αιτήματος των προσφευγόντων, από την άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τις κυρώσεις που επιβάλλονται από την Επιτροπή στον τομέα αυτό (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 42, καθώς και της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 71).

53 Η έκταση της εν λόγω πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου περιορίζεται αυστηρώς, αντιθέτως προς τον έλεγχο νομιμότητας που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, στον καθορισμό του ποσού του προστίμου. Αφορά μόνον την εκ μέρους του εκτίμηση του προστίμου που έχει επιβάλει η

Επιτροπή, εξαιρουμένης κάθε τροποποίησης των συστατικών στοιχείων της παράβασης την οποία η Επιτροπή νομίμως διαπίστωσε με την απόφαση η οποία έχει υποβληθεί στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., συναφώς, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψεις 76 και 77).

54 Επομένως, ο πέμπτος λόγος αναίρεσης, στο μέτρο που με αυτόν προσάπτονται νομικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά τον υπολογισμό του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου, στην πράξη αφορά την εκ μέρους του άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας για τον καθορισμό του προστίμου αυτού, μεταξύ άλλων με τις σκέψεις 244 έως 251 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

– Επί του δεύτερου και του τρίτου σκέλους του πέμπτου λόγου αναίρεσης

55 Όσον αφορά το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναίρεσης, τα οποία πρέπει να εξεταστούν πρώτα και με τα οποία η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη, στο πλαίσιο υπολογισμού του ποσού του προστίμου, τις περιστάσεις ότι η αναιρεσείουσα μετείχε στην παράβαση μόνο για προϊόντα υπαγόμενα σε μία και μόνη εκ των τριών οικείων κατηγοριών και ότι διαδραμάτισε αμιγώς μιμητικό ρόλο στην υλοποίησή της, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης απόφασης, ειδικότερα δε με τις σκέψεις 114, 169 έως 173 και 192 έως 200 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας που στηρίχθηκαν στις περιστάσεις αυτές.

56 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εκτίμησε τις εν λόγω περιστάσεις όταν, στο πλαίσιο άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, καθόρισε το ποσό του προς επιβολή προστίμου.

57 Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει ο πέμπτος λόγος αναίρεσης, όπως αναλύεται με το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του, στο μέτρο που αφορά τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά τον έλεγχο νομιμότητας της επίδικης απόφασης ο οποίος οδήγησε στην απόρριψη της επιχειρηματολογίας της αναιρεσείουσας σχετικά με τις ίδιες περιστάσεις.

58 Συγκεκριμένα, όσον αφορά, πρώτον, την επιχειρηματολογία που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του υπό κρίση λόγου αναίρεσης και η οποία στηρίζεται στο νομικό σφάλμα στο οποίο φέρεται ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τις κατηγορίες προϊόντων σχετικά με τη προσαπτόμενη στην αναιρεσείουσα παράβαση, επισημαίνεται, όπως εξέθεσε και το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο έκδοσης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το αντικείμενο της διαφοράς και η συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση συνιστούν δύο σημαντικά στοιχεία που πρέπει να περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης και ότι, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 2009, SGL Carbon κατά Επιτροπής, C-564/08 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2009:703, σκέψη 21, και της 3ης Απριλίου 2014, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψη 38). Όπως όμως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε το γεγονός ότι γνώριζε ότι η παράβαση αφορούσε τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων το πρώτον με το υπόμνημα απάντησης που υπέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το επιχείρημα δε αυτό δεν συνιστούσε ανάπτυξη ισχυρισμού προβληθέντος πρωτοδίκως με το δικόγραφο της προσφυγής. Ως εκ τούτου, ορθώς απορρίφθηκε ως εκπρόθεσμο από το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 53, 54, 114 και 171 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

59 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να προβάλει το επιχείρημα αυτό κατ' αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου.

60 Κατά το μέρος που, με το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναίρεσης, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να έχει λάβει υπόψη το γεγονός ότι η δραστηριότητά της περιοριζόταν σε μία μόνον από τις υποκατηγορίες προϊόντων, αρκεί η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο έλαβε όντως υπόψη το γεγονός αυτό. Έτσι, με τη σκέψη 154 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε ότι η περίσταση αυτή συνεκτιμήθηκε από την Επιτροπή στο πλαίσιο καθορισμού του ποσού της αξίας των πωλήσεων που χρησίμευσε ως βάση υπολογισμού του προστίμου.

61 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναίρεσης είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

62 Όσον αφορά, δεύτερον, την αιτίαση που προβάλλεται στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του λόγου αυτού, σύμφωνα με την οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν άντλησε τις προσήκουσες συνέπειες από τον αποκλειστικά μιμητικό ρόλο τον οποίο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι διαδραμάτιζε κατά τον χρόνο καθορισμού του επιβληθέντος προστίμου, διαπιστώνεται ότι η αιτίαση αυτή στηρίζεται στην υπόθεση ότι οι κατευθυντήριες γραμμές που είχαν εν προκειμένω εφαρμογή είναι αυτές του 1998 και όχι αυτές του 2006. Δεδομένου όμως ότι η Επιτροπή εφάρμοσε εν προκειμένω τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, στις οποίες αποφάσισε να βασιστεί το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 246 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, και ότι αυτές δεν προβλέπουν τη συνεκτίμηση του αποκλειστικά παθητικού ή μιμητικού ρόλου στην υλοποίηση της παράβασης για την οποία επιβάλλονται κυρώσεις, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

63 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 194 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο αποκλειστικά παθητικός ή μιμητικός ρόλος της οικείας επιχείρησης δεν συνιστούσε πλέον ελαφρυντική περίσταση, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, διαπιστώνοντας, με τη σκέψη 197 της απόφασης αυτής, ότι, υπό το πρίσμα του σημείου 29, τρίτη περίπτωση, των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, προκειμένου να αναγνωριστεί η συνδρομή ελαφρυντικών περιστάσεων υπέρ της αναιρεσείουσας, η τελευταία όφειλε να έχει αποδείξει την αποχή της από την εφαρμογή των επίμαχων παραβατικών συμφωνιών, πράγμα όμως το οποίο δεν έπραξε.

64 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το τρίτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναίρεσης είναι αβάσιμο.

– Επί του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου αναίρεσης

65 Όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα που αντλεί η αναιρεσείουσα από σφάλματα εκτίμησης στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τη γεωγραφική έκταση της παράβασης όταν καθόρισε, στο πλαίσιο άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, το ποσό του προστίμου, υπενθυμίζεται εκ προοιμίου ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικώς αρμόδιο να ελέγχει τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή εκτιμά σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση τη σοβαρότητα των παράνομων συμπεριφορών. Ο αναιρετικός έλεγχος του Δικαστηρίου έχει ως αντικείμενο, αφενός, να εξεταστεί σε ποιο μέτρο το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη, με νομικώς ορθό τρόπο, όλους τους ουσιώδεις παράγοντες για να αξιολογήσει τη σοβαρότητα μιας συγκεκριμένης συμπεριφοράς υπό το πρίσμα των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 23 του κανονισμού 1/2003, και, αφετέρου, να εξακριβωθεί αν το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμο στο σύνολο των επιχειρημάτων του αναιρεσείοντος για την εξάλειψη ή μείωση του προστίμου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 1998, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, C-185/95 P, EU:C:1998:608, σκέψη 128, της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 244, καθώς και της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Solvay Solexis κατά Επιτροπής, C-449/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:802, σκέψη 74).

66 Αντιθέτως, υπενθυμίζεται ότι δεν απόκειται στο Δικαστήριο, όταν αποφαίνεται επί νομικών ζητημάτων στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, να υποκαθιστά για λόγους επιείκειας με την κρίση του την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο αποφαίνεται κατά πλήρη δικαιοδοσία επί του ύψους των

προστίμων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις λόγω παράβασης του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 245, καθώς και της 11ης Ιουλίου 2013, Gosselin Group κατά Επιτροπής, C-429/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:463, σκέψη 87).

67 Πρέπει επιπλέον να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η διάρκεια της παράβασης και όλα τα στοιχεία που έχουν σχέση με την εκτίμηση της σοβαρότητάς της (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 240, καθώς και της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 98).

68 Στα στοιχεία που μπορούν να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση της σοβαρότητας των παραβάσεων συγκαταλέγονται η συμπεριφορά καθεμιάς εκ των επιχειρήσεων, ο ρόλος τους στη δημιουργία της σύμπραξης, το κέρδος που μπόρεσαν να αποκομίσουν από αυτή, το μέγεθός τους και η αξία των σχετικών εμπορευμάτων, καθώς και ο κίνδυνος που αντιπροσωπεύουν παραβάσεις αυτού του είδους για τους σκοπούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 242, καθώς και της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 100).

69 Εν προκειμένω, όσον αφορά το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε συντελεστές σοβαρότητας της παράβασης και επιπρόσθετου ποσού πανομοιότυπους με αυτούς που καθόρισε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση, καθένας εκ των οποίων ανερχόταν σε 15 %, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η παράβαση εκτεινόταν γεωγραφικώς σε δύο και όχι σε έξι κράτη μέλη, εντούτοις επισημαίνεται ότι, αφότου διαπίστωσε, με τις σκέψεις 156 έως 168 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή κατά την εκτίμηση της εν λόγω γεωγραφικής έκτασης, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, στο πλαίσιο άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, όπως προκύπτει μεταξύ άλλων από τις σκέψεις 242 και 244 έως 251 της απόφασης αυτής, τις συνέπειες που έπρεπε να αντληθούν από τα σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού του επιβληθέντος προστίμου.

70 Καταρχάς, με τη σκέψη 246 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε σκόπιμο, εν προκειμένω, να βασιστεί στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 για τον νέο υπολογισμό του ποσού του προστίμου.

71 Εν συνεχεία, με τη σκέψη 247 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα νομικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή, και τα οποία συνίσταντο στο ότι η τελευταία καθόρισε σε 15 % τους συντελεστές σοβαρότητας της παράβασης και επιπρόσθετου ποσού στηριζόμενη σε γεωγραφική έκταση της παράβασης η οποία κάλυπτε το έδαφος έξι κρατών μελών, του επέβαλαν απλώς την υποχρέωση να υποκαταστήσει με την κρίση του εκείνη της Επιτροπής όσον αφορά τον καθορισμό των εν λόγω συντελεστών, υπό το πρίσμα, μεταξύ άλλων, της γεωγραφικής έκτασης της παράβασης, η οποία έπρεπε να περιοριστεί στο έδαφος δύο κρατών μελών. Στο πλαίσιο της ανάλυσης αυτής, και λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων 57 έως 64 της παρούσας απόφασης, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε αντιθέτως υπόψη το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η παράβαση αφορούσε μόνο μία εκ των τριών υποκατηγοριών προϊόντων καθώς και τον μιμητικό ρόλο της αναιρεσείουσας.

72 Προκειμένου όμως να υπολογίσει το ποσό του επιβληθέντος προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 248 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή ορθώς συνήγαγε, με το άρθρο 1, παράγραφος 2, και με τις αιτιολογικές σκέψεις 872 και 873 της επίδικης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει, μεταξύ της 6ης Μαρτίου 1998 και της 9ης Νοεμβρίου 2004, σε ενιαία και διαρκή παράβαση στο έδαφος της Γερμανίας και της Αυστρίας, συνιστάμενη σε μυστική σύμπραξη με σκοπό τον συντονισμό των μελλοντικών αυξήσεων των τιμών των τριών επίμαχων υποκατηγοριών προϊόντων.

73 Τέλος, με τη σκέψη 249 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, λαμβάνοντας υπόψη όχι μόνον την ίδια τη φύση της παράβασης αλλά και τη γεωγραφική της έκταση που κάλυπτε το έδαφος δύο κρατών μελών καθώς και τη διάρκειά της, ότι η εν λόγω παράβαση συγκαταλεγόταν μεταξύ των σοβαρότερων, έκρινε δε ότι, υπό το πρίσμα του σημείου 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, για μια τέτοια παράβαση, το ποσοστό του 15 % επί της αξίας των πωλήσεων αντιστοιχούσε στο ελάχιστο δυνατό.

74 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 250 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, στο πλαίσιο υπολογισμού του βασικού ποσού του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου, ήταν ενδεδειγμένος ο καθορισμός σε 15 % καθενός από τους συντελεστές σοβαρότητας της παράβασης και πρόσθετου ποσού.

75 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η παράβαση εκτεινόταν γεωγραφικώς στο έδαφος μόνο δύο και όχι έξι κρατών μελών. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι, παρά την πιο περιορισμένη αυτή γεωγραφική έκταση, το ποσοστό του 15 % ήταν ενδεδειγμένο λαμβανομένης ειδικότερα υπόψη της φύσης της παράβασης. Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι, υπό το πρίσμα του σημείου 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, στις οποίες αποφάσισε να βασιστεί εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο, οι συντελεστές σοβαρότητας της παράβασης και επιπρόσθετου ποσού του 15 % μπορούσαν να δικαιολογηθούν από τη φύση και μόνον της επίμαχης παράβασης, δεδομένου ότι αυτή συγκαταλέγεται, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, μεταξύ των πλέον επιζήμιων περιορισμών του ανταγωνισμού κατά την έννοια του εν λόγω σημείου 23 και ότι ο συντελεστής αυτός αντιστοιχεί στον χαμηλότερο συντελεστή της κλίμακας των κυρώσεων που προβλέπουν οι οικείες κατευθυντήριες γραμμές για τέτοιες παραβάσεις (βλ. επί του σημείου αυτού, συναφώς, αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψεις 124 και 125, καθώς και της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 125). Ως εκ τούτου, κακώς προσάπτει η αναιρεσείουσα στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη τη γεωγραφική έκταση της παράβασης όταν καθόρισε τους συντελεστές σοβαρότητας της παράβασης και επιπρόσθετου ποσού σε 15 %.

76 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω για τον λόγο ότι το συγκεκριμένο ποσοστό είναι πανομοιότυπο με το καθορισθέν στις περιπτώσεις άλλων επιχειρήσεων, οι οποίες μετείχαν στην παράβαση σε σημαντικότερη γεωγραφική έκταση από τη διαπιστωθείσα ως προς την αναιρεσείουσα, πράγμα που, κατά την τελευταία, αντιβαίνει προς την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

77 Συναφώς, πρέπει πράγματι να υπομνησθεί ότι η αρχή αυτή αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η εν λόγω αρχή επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η εν λόγω διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2014, Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 51).

78 Το Γενικό Δικαστήριο επιβάλλεται να τηρεί την αρχή αυτή, όχι μόνον κατά την άσκηση του ελέγχου νομιμότητας της απόφασης της Επιτροπής περί επιβολής προστίμων, αλλά και κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του. Πράγματι, η άσκηση της εν λόγω δικαιοδοσίας δεν μπορεί να οδηγεί σε διακρίσεις μεταξύ των επιχειρήσεων που έχουν μετάσχει σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, κατά τον καθορισμό του ύψους των επιβαλλομένων εις βάρος τους προστίμων (βλ., συναφώς, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 77).

79 Όπως όμως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η συνεκτίμηση, δυνάμει της ίδιας αρχής, διαφορών μεταξύ των επιχειρήσεων που μετείχαν σε μία και την αυτή σύμπραξη, μεταξύ άλλων όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της αντίστοιχης συμμετοχής τους, δεν πρέπει κατ' ανάγκην να πραγματοποιείται κατά τον καθορισμό των συντελεστών λόγω «σοβαρότητας της παράβασης» και «πρόσθετου ποσού», αλλά μπορεί να γίνεται και σε άλλο στάδιο του υπολογισμού του προστίμου, όπως είναι η αναπροσαρμογή του βασικού ποσού αναλόγως της ύπαρξης ελαφρυντικών και επιβαρυντικών περιστάσεων, δυνάμει των σημείων 28 και 29 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2013, Gosselin Group κατά Επιτροπής, C-429/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:463, σκέψεις 96 έως 100, καθώς και της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψεις 104 και 105).

80 Όπως επισήμανε η Επιτροπή, οι διαφορές αυτές μπορούν επίσης να καταδεικνύονται μέσω της αξίας των πωλήσεων η οποία επελέγη για τον υπολογισμό του βασικού ποσού του προστίμου στο μέτρο που η αξία αυτή αντικατοπτρίζει, για καθεμία από τις μετέχουσες επιχειρήσεις, τη βαρύτητα της συμμετοχής της στην επίμαχη παράβαση, σύμφωνα με το σημείο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 το οποίο καθιστά δυνατό να προσδιοριστεί ως βάση αναφοράς για τον υπολογισμό των προστίμων ποσό το οποίο αντικατοπτρίζει την οικονομική σημασία της παράβασης και το σχετικό βάρος της συγκεκριμένης επιχειρήσεως στο πλαίσιο της παράβασης αυτής (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 76).

81 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που δεν αμφισβητείται ότι το βασικό ποσό του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου καθορίστηκε βάσει της αξίας των πωλήσεων που αυτή πραγματοποίησε, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 250 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθόρισε το ποσοστό των συντελεστών σοβαρότητας της παράβασης και επιπρόσθετου ποσού σε 15 %, χωρίς να παραβιάσει την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

82 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα που αντλείται από το ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς προέβη, με τη σκέψη 249 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε συνεκτίμηση της σοβαρότητας της παράβασης υπό το πρίσμα της διάρκειας της συμμετοχής της αναιρεσείουσας, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων τις οποίες περιλαμβάνει η σκέψη 75 της παρούσας απόφασης.

83 Εν πάση περιπτώσει, από το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο μνημόνευσε με την εν λόγω σκέψη, μεταξύ άλλων κριτηρίων όπως αυτό της φύσης της επίμαχης παράβασης, τη μεγάλη διάρκεια της παράβασης αυτής, δεν μπορεί να συναχθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο απέδωσε υπερβολική βαρύτητα στο τελευταίο αυτό κριτήριο.

84 Όσον αφορά, τρίτον, την αιτίαση που αντλείται από ελλιπή αιτιολογία, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης των δικαστικών αποφάσεων, την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο ισχύει για το Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, και σύμφωνα με το άρθρο 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο έκδοσης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, επιτάσσει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του, ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να μπορούν να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους εκδόθηκε η απόφαση, το δε Δικαστήριο να μπορεί να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Alliance One International κατά Επιτροπής, C-679/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:606, σκέψη 98, καθώς και της 28ης Ιανουαρίου 2016, Quimitécnica.com και de Mello κατά Επιτροπής, C-415/14 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:58, σκέψη 56).

85 Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να τηρεί την υποχρέωση αυτή στο πλαίσιο άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του (βλ., συναφώς, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing κατά Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 77).

86 Κατά πάγια νομολογία, η εν λόγω υποχρέωση αιτιολόγησης δεν επιβάλλει στο Γενικό Δικαστήριο να παραθέτει αιτιολογία που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που διατύπωσαν οι διάδικοι. Συνεπώς, η αιτιολογία μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 2ας Απριλίου 2009, Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής, C-431/07 P, EU:C:2009:223, σκέψη 42, καθώς και της 22ας Μαΐου 2014, Armando Álvarez κατά Επιτροπής, C-36/12 P, EU:C:2014:349, σκέψη 31).

87 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, απαντώντας στα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας περί μείωσης του ποσού του επιβληθέντος προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, αφενός, με τις σκέψεις 245 έως 251 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, επί των συνεπειών που έπρεπε να αντληθούν όσον αφορά το ποσό του προστίμου από τα σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή και, αφετέρου, με τις σκέψεις 252 έως 259 της απόφασης αυτής, επί των πρόσθετων επιχειρημάτων που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του αιτήματος μείωσης του προστίμου, προτού διαπιστώσει, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, με τη σκέψη 260 της εν λόγω απόφασης, ότι το ποσό του προστίμου έπρεπε να είναι πανομοιότυπο με αυτό στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση. Αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο απαρίθμησε, με τη σκέψη 249 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τους παράγοντες που έλαβε υπόψη προκειμένου να καθορίσει τους συντελεστές λόγω «σοβαρότητας της παράβασης» και «πρόσθετου ποσού» και εξέθεσε ότι, δυνάμει του σημείου 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 και λαμβανομένης υπόψη της προβλεπόμενης από αυτές κλίμακας του 0 % έως 30 %, η επίμαχη παράβαση, η οποία συγκαταλέγεται μεταξύ των σοβαρότερων, δικαιολογούσε την εφαρμογή συντελεστή 15 %.

88 Πράττοντας τούτο, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τους λόγους που το οδήγησαν να επιλέξει τον εν λόγω συντελεστή και, κατά συνέπεια, να καθορίσει πρόστιμο του ύψους που διευκρινίζεται με τη σκέψη 251 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

89 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα που αντλεί η αναιρεσείουσα από ελλιπή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

90 Συνεπώς, δεδομένου ότι δεν ευδοκίμησε κανένα από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου αναίρεσης, το σκέλος αυτό είναι αβάσιμο.

91 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων προκύπτει ότι ο πέμπτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αντλείται από υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

Επιχειρήματα των διαδίκων

92 Με τον έκτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα επικαλείται παράβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου της υποχρέωσης που υπέχει να εκδικάζει εντός εύλογης προθεσμίας τις υποθέσεις οι οποίες υποβάλλονται στην κρίση του. Επισημαίνει ότι η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία άρχισε στις 8 Σεπτεμβρίου 2010 και έληξε τρία και πλέον έτη αργότερα, δηλαδή στις 16 Σεπτεμβρίου

2013, ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Υπό το πρίσμα της σχετικής νομολογίας και λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων περιστάσεων της υπό κρίση υπόθεσης, η διάρκεια αυτή είναι ιδιαίτερα μεγάλη και υπερβολική.

93 Η Επιτροπή φρονεί ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν εύλογη, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

94 Στο μέτρο που, με τον έκτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα ζητεί, κατά κύριο λόγο, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση λόγω υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επισημαίνεται ότι, ελλείψει οποιασδήποτε ένδειξης ότι μια τέτοια διάρκεια ενδέχεται να επηρέασε την επίλυση της διαφοράς, η υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Πράγματι, ελλείψει επιρροής της υπέρβασης της εύλογης διάρκειας της δίκης στην επίλυση της διαφοράς, η αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν επανορθώνει την παραβίαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας (αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 2013, Gascogne Sack Deutschland κατά Επιτροπής, C-40/12 P, EU:C:2013:768, σκέψεις 81 και 82, της 26ης Νοεμβρίου 2013, Kendrion κατά Επιτροπής, C-50/12 P, EU:C:2013:771, σκέψεις 82 και 83, καθώς και της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 64).

95 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα δεν παρέσχε στο Δικαστήριο καμία ένδειξη από την οποία να διαφαίνεται ότι η υπέρβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου της εύλογης διάρκειας της δίκης επηρέασε την επίλυση της διαφοράς της οποίας αυτό είχε επιληφθεί.

96 Κατά συνέπεια, ο έκτος λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της αίτησης αναίρεσης δεν μπορεί να οδηγήσει στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στο σύνολό της.

97 Στο μέτρο που με τον έκτο λόγο αναίρεσης η αναιρεσείουσα ζητεί, κατά δεύτερο λόγο και επικουρικώς, να μειωθεί το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε, υπενθυμίζεται ότι η παράβαση εκ μέρους δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης της υποχρέωσής του, που απορρέει από το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να εκδικάζει τις υποθέσεις που άγονται ενώπιόν του εντός εύλογης προθεσμίας πρέπει να έχει ως συνέπεια την παροχή δυνατότητας άσκησης αγωγής αποζημίωσης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι τέτοια αγωγή αποτελεί αποτελεσματικό μέσο επανόρθωσης. Επομένως, αίτημα προς αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε λόγω της υπέρβασης, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, της εύλογης διάρκειας της δίκης δεν μπορεί να προβληθεί απευθείας κατ' αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, αλλά πρέπει να υποβληθεί ενώπιον του ίδιου του Γενικού Δικαστηρίου (αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 66, της 9ης Οκτωβρίου 2014, ICF κατά Επιτροπής, C-467/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2274, σκέψη 57, καθώς και της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 55).

98 Το Γενικό Δικαστήριο, βάσει της αρμοδιότητάς του κατά το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και αφού επιληφθεί αγωγής αποζημίωσης, υποχρεούται να αποφανθεί επί της αγωγής αυτής σε δικαστικό σχηματισμό διαφορετικό εκείνου που αποφάνθηκε επί της ένδικης διαφοράς της οποίας η διάρκεια εκδίκασης επικρίνεται (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 67, της 9ης Οκτωβρίου 2014, ICF κατά Επιτροπής, C-467/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2274, σκέψη 58, καθώς και της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 56).

99 Πάντως, εφόσον είναι πρόδηλο, χωρίς να απαιτείται η εκ μέρους των διαδίκων προσκόμιση συμπληρωματικών στοιχείων επ' αυτού, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη κατάφωρα την υποχρέωσή του να εκδικάσει την υπόθεση εντός εύλογης προθεσμίας, το Δικαστήριο μπορεί να το επισημάνει (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 2014, ICF κατά Επιτροπής, C-467/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2274, σκέψη 59, καθώς και της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 57).

100 Εντούτοις, εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, της φύσης και του βαθμού πολυπλοκότητας της υπό κρίση υπόθεσης καθώς και του αριθμού των προσφυγών που ασκήθηκαν κατά της επίδικης απόφασης, δεν προκύπτει ότι η σχεδόν τριετής διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήταν προδήλως μη εύλογη.

101 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο έκτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

102 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους αναίρεσης που προέβαλε η αναιρεσείουσα δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

103 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

104 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.

2) Καταδικάζει την Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)